

Capitolul V
Din presa vremii

Informația Bucureștiului, 12.05.1976

Elogiu muzicii naționale

Un studiu consistent dedică Petre Brâncuși personalității multilaterale a lui George Breazu (1887-1961). Figura marelui muzicolog român e privită în perspectiva dominantelor folclorului muzical (și literar) românesc: originalitatea și, prin aceasta, universalitatea mesajului uman al creației noastre populare. Teoretician comparatist, istoriograf, pedagog, în fine, gânditor profund în materie de folcloristică, George Breazu este privit într-un mod pe care cercetarea l-a abordat mai rar: revelarea contribuției muzicologului prin „lectura” textelor sale. Sub această formă de o frumoasă modestie se ascunde în realitate o operă de amploare, condusă cu intuiție sigură și cu o nedezmințită pasiune. Omagiindu-l în felul acesta pe George Breazu, cercetătorul aduce, implicit, un elogiu de substanță folclorului românesc, incomparabil cu bogăție de motive și variat ca gamă expresivă. Studiul pe care-l semnalăm este, în esență, o pledoarie pentru conservarea și îmbogățirea folclorului românesc autentic. Cercetător al obârșiilor muzicii noastre (muzica traco-dacilor), analist al muzicii din vremea sa, George Breazu a scrutat ca nimeni altul „sufletul muzical al poporului”. A afirmat, cu argumente devenite clasice pentru cercetarea muzicologică, specificul, tiparul structural-melodic inconfundabil al muzicii populare și culte românești. Are mari merite de organizator (a inițiat arhiva fonogramică) și de pedagog, de culegător etc.

Petre Brâncuși ne oferă imaginea lui George Breazu multilateral, pasionat pentru valorile perene ale artei românești, patriot de nobilă stirpe. Cartea pe care i-o închină, de o mare bogăție factologică și de o pătrundere exegetică remarcabilă, se numește „George Breazu și istoria nescrisă a muzicii românești” și a apărut la Editura Muzicală.

Ion Lotreanu

Scînteia - duminică 10 decembrie 1978

Lucrări muzicale destinate marelui public

***Convorbire cu dr. Petre Brâncuși,
președintele Uniunii compozitorilor***

Nu demult, la sala radio o formație condusă de Carol Litvin interpreta în primă audiție pagini semnate de Irina Odăgescu, Mircea Chiriac, Doru Popovici, Vasile Herman, Laurențiu Profeta ... Cu câteva zile în urmă, în aceeași sală, Ludovic Bacs propunea publicului un prim-contact cu „Orestia II” de Aurel Stroe. Și, săptămână de săptămână, noile creații românești sunt prezentate publicului. Compoziții simfonice, operă, balet, coruri, ópusuri camerale, piese de muzică ușoară. Desprindem din planul de lucru al Uniunii compozitorilor, pentru 1978-1979: sunt finisate sau în curs de

finisare 11 opere, creații cu tematică istorică și patriotică despre Horia (se împlinesc 250 de ani de la nașterea acestui erou național), despre Matei Millo, Avram Iancu, despre semnificația Unirii Principatelor. Alături de acestea: „Act venețian” (compozitor Pascal Bentoiu), „Leonce și Lena” (Th. Grigoriu), „Victoria Lipan” (Vasile Spătăreanu); scriu operete, musicaluri, comedii: Radu Șerban, Marius Țicu, G. Grigoriu; compun balet: Teodor Bratu („Pădurea Spânzuraților”), L. Profeta („Oamenii mării”), Richard Oshanitzki („Independența”). La cei mai tineri spectatori s-au gândit: Cornel Trăilescu: baletul „Albă ca Zăpada și cei șapte pitici” și Vasile Spătăreanu: „Dumbrava minunată”. Oratorii, cantate închinare republicii, minerilor de pe Valea Jiului, celei de-a XXXV-a aniversări a eliberării patriei, anului 1918 semnează compozitorii: Csiky Boldiszar, N. Brânduș, L. Comes, Gh. Draga, Liana Șaptefrați. Au pe masa de lucru simfonii, lucrări concertante: Alexandru Pașcanu - „Pro humanitae”, Dan Buciu „1908”, Gh. Draga - poemul „Sarmisegetusa”, Adrian Rațiu - Simfonia „Alba Iulia”. Nu putem să nu remarcăm locul de frunte pe care îl ocupă muzica corală, îndeosebi cântecul patriotic. Aproape 90 de lucrări pe versurile tinerilor noștri poeți, inspirate de poezia contemporană, de versurile populare (coruri simple, suite, poeme corale) semnează: Gh. Dumitrescu, M. Moldovan, Doru Popovici, Dan Voiculescu ... ; cântece despre partid, cântece închinare țării și constructorilor ei, coruri ce se adresează minerilor, oțelarilor, energeticienilor, dedicate formațiilor corale de amatori.

- *De fapt, ce aduce nou față de anii trecuți, prin ce se remarcă acest plan tematic?*

- Împlinirile de până acum ale muzicii românești, ca și preocupările de viitor ale compozitorilor din toate generațiile relevă lărgirea considerabilă a orizontului tematic, diversificarea stilurilor și modalitățile de realizare artistică, puternica legătură cu cele mai valoroase tradiții. Se remarcă totodată orientarea deliberată către teme de larg interes și către problematica de actualitate, opțiunea creatorilor din toate generațiile, români, maghiari, germani, de alte naționalități, pentru opere profund angajate social. Cu legitimă mândrie constatăm puternica legătură a creației muzicale cu ethosul nostru specific și relevăm spiritul muncii selectiv al actului componistic, credința în virtuțile educative ale muzicii. O constatare devenită axiomatică se referă la angajarea civică a compozitorilor, la faptul că muzica se adresează mulțimilor, că ea nu poate fi închisă într-o singură formulă artistică, ea se adresează sensibilității și gândirii milioanele de ascultători.

Așteptările pe care publicul le nutrește nu pot fi indiferente compozitorului zilelor noastre. În totală opoziție cu individualismul disprețuitor al artei elitare, al snobismului, al teoriilor care consideră că arta începe și se termină cu sine, compozitorii noștri se străduiesc - stă mărturie marele șantier al creației - ca postulatul apropierei muzicii de masele largi și a maselor largi de muzică să devină o permanență, un comandament social și cultural.

- *Oglindă a spiritualității contemporane, creația artistică beneficiază și de climatul dezbaterii democratice, creatoare de către artiștii înșiși a problemelor lor. Cum organizați aceste dezbateri?*

- Într-adevăr, Uniunea compozitorilor dă o mare atenție și acelor dezbateri din cadrul comitetului de conducere; în toate secțiile de creație, în filiale, în ultima vreme aceste discuții au devenit mai vii, mai atractive. Astfel, a reieșit că în privința calității la care trebuie să ne situăm, pentru noi nu există genuri „minore” și „majore”, toate creațiile trebuie să aspire la un nivel cât mai înalt; trebuie să ne preocupăm și mai mult de muzica patriotică și corală, muzica de fanfară, cântecul de muzică ușoară, balada, cantata, suita și poemul coral - simfonie, cântecul ostășesc, cântecul destinat pionierilor, tineretului școlar, studenților etc. În dezbaterile noastre s-a subliniat rămânerea în urmă a transfigurării - cu mijloace specifice operei și baletului - aspectelor vieții contemporanilor noștri. Pana

compozitorului trebuie să fie mult mai inventivă când se apleacă asupra eroului zilelor noastre. Și dacă mai privim o dată planul tematic de la care a pornit discuția noastră, putem conchide că toate acestea sunt în atenția creatorilor. An de an, demonstrăm că sunt îndreptățite aprecierile celebrelor condeie ale vieții internaționale care arată că școala românească de compoziție este, în lume, una dintre cele mai înzestrate.

Smaranda Oțeanu

România liberă din 24. 03. 1980

Locul și rolul muzicii în viața socială

Este, de fapt, ceea ce încearcă și izbuteste să lămurească muzicologul Petre Brâncuși în trilogia sa intitulată „Muzica românească și marile ei primeniri”, din care a apărut recent al doilea volum masiv, de peste 500 de pagini (Ed. muzicală, 1980). Subiectul este de o evidentă fascinație, în același timp însă plin de dificultăți fără număr, dacă ne gândim la bogăția și diversitatea informației, la lacunele ce există de multe ori în această informație, la perspectiva sintezei spre care năzuie de la bun început ampla și ambițioasă lucrare. Amplă și ambițioasă, în adevăr, odată ce este vorba de o primă istorie a muzicii românești, concepută dialectic, în perspectiva evoluției societății noastre. Autorul manifestă interes nu numai pentru evenimentul muzical în sine, fie el creație sau interpretare, ci și pentru relația lui cu fenomenele mai complexe ale vieții sociale, muzica fiind contemplată ca un conviv spiritual al veacurilor de istorie națională.

Nepăsător la greutate, insensibil la cantitatea documentării pe care o presupune o lucrare de asemenea anvergură, Petre Brâncuși află o plăcere deosebită în înlăturarea obstacolelor ce se ridică în drumul celui ce caută să stabilească firul roșu ce străbate întreaga înflorire a culturii muzicale naționale din veacul trecut. Iar firul acesta este vocația educativ-politică a muzicii, asupra căreia autorul stăruie consecvent în volumul său.

Articulat pe trei mari capitole: 1. Argumente pentru fundamentarea unei platforme teoretico-estetice; 2. Temelii ale vieții muzicale moderne; 3. Creația muzicală și dimensiunile ei valorice -, materialul epuizează, într-un excelent echilibru, toate numele și operele, ca și manifestările legate de ele, care constituie premisele teoretice și estetice ale culturii noastre muzicale și care au determinat o orientare hotărâtă spre folclor, ca o reacție firească împotriva preluării și copierii formelor străine. Desfășurarea pe un plan atât de vast - un întreg secol! - a celor care au izbutit să lege cântecul, muzica în toate genurile ei, de impetuoșitatea vieții, înlesnește cititorului o judecată de valoare dintre cele mai nuanțate asupra locului și rolul muzicii în viața socială.

Într-un diapazon mereu crescut, Petre Brâncuși răspunde afirmativ la întrebarea dacă muzicienii români ai secolului al XIX-lea au avut cu adevărat de spus ceva în favoarea atât a conceptului de frumos artistic, cât și în favoarea evoluției generale a societății. El stăruie asupra ideilor muzicienilor teoreticieni și asupra lucrărilor muzicienilor creatori - de la Anton Pann, Nicolae Filimon și Teodor Burada sau Carol Miculi, Ludovic Wiest și Ciprian Porumbescu, la Eusebie Mandicevschi, Iacob Mureșianu și Ion Vidu sau Eduard Caudella, George Stephănescu și George Dima -, demonstrând cu mărturii de epocă în ce măsură activitatea lor a fost unul din

importantele elemente interogatoare ale publicului de la noi în universul cultural. Și, ca un specific al elaborării lucrării, autorul nu se mulțumește cu simple afirmații în legătură cu valoarea artistică a compozitorilor, ci o impune prin analize, arătând că, deși acești compozitori au fost receptivi la influențele străine, cultivarea motivelor și a spiritului folclorului a devenit tot mai mult o finalitate a culturii muzicale naționale.

Muzica e de cele mai multe ori un indice neprețuit în cunoașterea unui popor, a unei culturi. Istoria ei dezvăluie și oferă indicii asupra elementelor moral-spirituale ce alcătuiesc o societate. Compozitorii care cântă cu inflexiuni de înflăcărat patriotism, ca și cei care creează lieduri specific românești, muzicienii care transpun doina în piesele corale complexe și îi revarsă tumultuos armoniile proaspete peste lumea românească ce se organizează în structuri moderne de viață au avut deopotrivă o intuiție a istoriei, capabilă să alimenteze progresul social.

Petre Brâncuși reintegrează - prin al doilea volum al trilogiei sale - valorile artistice românești ale veacului trecut în conștiința și capacitatea generațiilor de azi de a cuprinde cultura națională diversă și bogată, meritorie în eforturile făcute pentru realizarea evoluției permanente.

George Sbârcea

România literară - Filosofie și cultură

Ethos muzical românesc

Între toate formele culturii românești, muzica (alături de literatură) a beneficiat de adânci și competente investigații din partea unor cercetători de renume. Datorită eforturilor și pasiunii lui George Breazu, Romeo Ghircoiașu, iar în perioada postbelică Octavian Lazăr Cosma, Vasile Tomescu, Petre Brâncuși, Viorel Cosma și alții, muzicalitatea cunoscută și recunoscută a poporului român nu mai e doar o constatare empirică, rezultat al unor observații făcute asupra școlii românești de muzică, a talentelor și dragostei pentru muzică constatată în cele mai largi straturi ale populației, ci e probată istoric, în ciuda marilor dificultăți de ordin documentar.

Muzica românească și marile ei primeniri - vol. I (Ed. Muzicală, 1978) de Petre Brâncuși, amplă lucrare de sinteză, ilustrează o strălucită tradiție. Fără a ignora nimic esențial din ceea ce cercetările de istorie și arheologie, etnografie și folcloristică, epigrafie și ceramică, oferă ca atestare a unei bogate vieți muzicale a oamenilor care au trăit pe acest pământ, începând cu populațiile tracice, autorul a știut să se detașeze de aparenta ariditate a materialului documentar, să se apropie de el și să și-l apropie ca un depozit de simțire românească, să-i decanteze valorile latente și să ni le prezinte în geneza și devenirea lor istorică.

O idee fundamentală, prezentă încă din primele pagini și urmărită apoi cu consecvență este aceea potrivit căreia muzica românească a vădit dintotdeauna o dublă vocație: a) expresie și mărturie patetică a conștiinței și sensibilității naționale. „De la lira preorfeică sau nepieritoarele variante ale Mioriței și până la lucrările contemporanilor noștri, muzica acestui neam se constituie într-un document emoționant, oglindă a luptei și gloriei înaintașilor sau a evului socialist, chemare de

vibrație patriotică și demnitate națională”; b) vocația europeană, constituind un element de apropiere și circulație valorică între Orient, sud-estul european și Europa de Vest.

Originalitatea culturii muzicale românești își are originile (și temeiurile) îndepărtate în muzicalitatea strămoșilor noștri, recunoscută în întreaga lume antică, ce știau, după concludente mărturii din Herodot, Platon, Strabon, Iordanes ș.a. să confere virtuți morale, să acorde o mare atenție puterilor sufletești și sănătății morale în toate manifestările omenești semnificative, inclusiv în cele muzicale, ce-i însoțeau și în război și în timp de pace, și la durere și la bucurie. În orizontul culturii românești, a fost reconfirmată cu o mare forță teza din teoria ethosului grecesc despre funcția educativă a muzicii, „ideea de mare valoare promovată de Aristotel, conform căreia muzica este un mijloc de a ajunge la virtute...”. Frecvența figurilor coregrafice și a instrumentelor muzicale pe vase ceramice, datând din cele mai vechi timpuri, este concludentă în acest sens și a permis chiar descifrarea originii foarte îndepărtate a unor dansuri celebre sau momente sărbătorești, de jubilarie a cântecului și veseliei.

Găsim în cartea profesorului Petre Brâncuși o idee foarte interesantă în legătură cu etnogeneza spiritualității românești. După cum se știe, din cele două componente de bază ale acestei etnogeneze, prioritatea și superioritatea au aparținut romanității. Dar nu în toate domeniile culturii spirituale. În muzică, de pildă, prioritatea a avut „fondul muzical dacic în raport cu cel roman”. Este o temă de meditație ce-mi evocă și o mai veche idee a mult regretatului academician Athanase Joja, care vorbea de caracterul dionisiac al civilizației dacice față de cel apolinic al culturii romane - ambele punându-și amprenta asupra noii spiritualități ce a rezultat din această osmoză. Or, în viziunea lui Nietzsche, confirmată și de alte opinii și cercetări, la greci tocmai muzica era arta prin excelență dionisiacă, în raport cu spiritul apolinic al artei plastice și cu sinteza lor în tragedie.

Nu este de competența autorului acestor însemnări și nici spațiul nu permite a analiza sau măcar a consemna bogăția faptelor de cultură muzicală (examineate în carte), ce compun tabloul devenirii istorice a unei străvechi arte. Dar valoarea acestei cărți depășește cercurile de specialitate, ea îi interesează pe toți oamenii de cultură, pe toți cei interesați în cunoașterea istoriei culturii românești, a originalității și specificului acestei culturi. Înainte de toate, așa cum s-a văzut, prin înseși originile sale care - în cazul culturii muzicale - ne poartă către contacte fertile, de adâncă rezonanță cu unele din cele mai mari culturi ale antichității. În al doilea rând, datorită prezenței vitalizatoare a unui folclor muzical de mare forță artistică, dramatică și expresivă (cărui îi este consacrat un amplu capitol). În al treilea rând, cartea muzicologului Brâncuși este de un larg interes istoric și cultural, datorită faptului că ethosul muzical românesc este analizat în devenirea și maturizarea sa istorică, în strânsă corelație cu faptele și momentele cele mai semnificative ale istoriei naționale; manifestările de tulburătoare frumusețe ale acestui ethos reprezintă o componentă esențială și un factor dinamizator al acelei sinteze etnice și culturale prin care poporul român a ajuns la deplina conștiință de sine.

Al. Tănase

The New Grove Dictionary of Music, 1981

Brâncuși Petre (b. Târgu-Jiu, Gorj district, 1 June 1928). Romanian musicologist. At the Bucharest Academy (1950-55) he studied music history with Breazul, theory Victor Iusceanu and Dragoș Alexandrescu, harmony with Ion and Gheorghe Dumitrescu, musical forms with Tudor Ciortea and folklore with Sabin Drăgoi. After a period as a music editor with various (1951-9) and as the director of Editura Muzicală (1959-62), he became music director of Romanian radio and television (1968-72). Concurrently he was professor of music history (appointed 1959) and rector (from 1972) at the Bucharest Academy. His publications (which include educational handbooks, a study of contemporary Romanian music, a history of Romanian music and two books on Breazul) are marked by the clarity of his thought and by thorough documentation. He received the prize of the Romanian Composers Union in 1969 and 1973.

Writings

with N. Călinoiu: Muzica în România după 23 August 1944 (Bucharest, 1964-5)
with O. L. Cosma and G. Constantinescu: Curs de istoria muzicii românești! Course of Romanian music history ! (Bucharest, 1968) , vol, II with O. L. Cosma only!
Istoria muzicii românești: compendiu (Bucharest, 1969)
Muzica românească azi: sinteze și perspective! Contemporary Romanian music: synthesis and perspectives, Studii de muzicologie, (1969)
with others: Muzica în România Socialistă (Bucharest, 1973)
George Breazul și actualitatea operei sale ! George Breazul and the contemporary significance of his work ! (Bucharest, 1974)
George Breazul și istoria nescrisă a muzicii românești ! George Breazul and the unwritten history of Romanian music! (Bucharest, 1976)

BYBLIOGRAPHY

V. Cosma: Muzicieni români (Bucharest, 1970)

Viorel Cosma

Petre Brâncuși și Radiodifuziunea Română

Vorbind despre muzicologul doctor Petre Brâncuși, care de curând ne-a părăsit pentru totdeauna, voi reliefa următoarele: activitatea sa s-a desfășurat sub cerul unei nestăvilite dragoste de țară și prin aceasta el a apreciat, în mod deosebit, tot ceea ce a semnat spiritualitate românească. Dintre cărțile sale citez - cu precădere - volumul dedicat eminentului muzicolog din cadrul generației enesciene, George Breazu, care rămâne o carte de prețioasă „fișe”, fără de care bibliografia închinată acestei personalități marcante a României veacului XX nu ar avea forma de corp bine constituit.

Am fost coleg cu dânsul la Conservatorul „Ciprian Porumbescu” din București. În cadrul Editurii Muzicale a Uniunii Compozitorilor și Muzicologilor am colaborat, ce-i drept, într-o perioadă când această prestigioasă instituție a putut privi, prin calitatea superioară a tipăriturilor, de la egal la egal, realizările marilor case din vestul european: Salabert, Universal Edition, Schott sau Ricordi. Punctul culminant al activității lui a coincis cu perioada când a fost numit redactor șef la Radiodifuziunea Română din capitală. Numirea sa a însemnat reconsiderarea unor creații, socotite de birourile Uniunii Compozitorilor și Muzicologilor, ca și de alte instituții importante, ca fiind în „disonanță” cu tezele expuse în sinistrua rezoluție a lui Jdanov. În acest sens, au fost repuse, cu adevărat, în viața muzicală, opus-uri de Paul Constantinescu, Ludovic Feldman, Ștefan Niculescu, Aurel Stroe, Cornel Țăranu, Adrian Rațiu, Tiberiu Olah, Mircea Istrate, Liviu Glodeanu, Nicolae Brînduș, Octavian Nemescu, Lucian Mețianu. Îndrăznesc a-mi pune alături și numele meu. Atunci au putut fi comandate opere de Pascal Bentoiu și Liviu Glodeanu și, în acest sens, evidențiem imprimarea unor capodopere, cu rezonanțe universale, precum „Jertfirea Efigeniei” de Pascal Bentoiu și „Zamolxe” de Liviu Glodeanu. Situația sa nu a fost prea ușoară, având în vedere că remarcabili maeștri ai muzicii noastre, cu merite incontestabile în istoria artei noastre sonore, s-au situat, întotdeauna, în apărarea celor loviți de soartă, de societate, de îngustimi de spirit. El nu a înțeles semnificația înțeleptelor cuvinte: „mâna prea lungă pedepsește dintr-o dată un vinovat și o sută de nevinovați!”

Acum, la despărțire, să trecem cu vederea peste întunecimile din viața sa și să reținem că mult bine a făcut compozitorilor, muzicologilor și interpreților noștri, într-o perioadă istorică plină de contradicții, în ambianța marelui dușman: Uniunea Sovietică! Poate că mulți nu știu că, după întoarcerea lui Nicolae Ceaușescu din Extremul Orient, Petre Brâncuși a fost aspru criticat pentru „deviere de dreapta”! Atunci s-a pregătit „mini revoluția culturală”. Și, acest fapt spune multe, foarte multe ... Viața unui conducător de instituții trebuie judecată în respectivul context istoric și nu oricum ci ... „sine ira et studio”.

În încheiere voi spune: „Dumnezeu să-l ierte” ...

Meditând la realizările sale și nu și la defectele omului, voi consemna, ca și Nicolae Iorga:

- „Te miri de puterea lacului, numai până n-ai văzut râul viu care-l formează” ...

Doru Popovici
Petre Brâncuși - Muzica nr. 2/1995

Gorjeanul

Nr. 3576 - Sâmbătă, 15 - Duminică, 16 februarie 2003

***Un nume de prestigiu al Gorjului: prof. univ. dr, Petre Brâncuși
(Remember)***

Ca și despre generalul Gheorghe Magheru, care repauzează cum scrie pe piatra de mormânt - la Târgu-Jiu, puțini știu că mormântul regretatului profesor universitar doctor Petre Brâncuși (1928-1995), unul dintre cei mai vajnici gorjeni ai secolului abia încheiat, se află la Vădeni-Sișești, la marginea de nord a municipiului nostru.

Gorjeanul

Sâmbătă, 1 - Duminică, 2 iunie 2002

***Oameni care nu se uită
Prof. Univ. Dr. Petre Brâncuși***

A văzut lumina zilei la 1 iunie 1928, în Târgu-Jiu, fiind cel mai mic din cei patru copii (toți băieți) ai lui Vasile și ai Paulinei Brâncuși, țărani din Brădiceni-Gorj.

La o vârstă fragedă a rămas orfan de ambii părinți și, pentru a se putea întreține, a intrat copil de trupă la Regimentul din Târgu-Jiu. Aici, superiorii săi l-au remarcat ca fiind dornic de învățatură și atras de muzică și au hotărât înscrierea lui la Școala Normală, pe care a absolvit-o printre fruntași, în anul 1950, dovedindu-se încă de atunci un tânăr de mare perspectivă, foarte hotărât să se perfecționeze și să se afirme în domeniul muzicii.

În toamna aceluiași an, (după ce, în vară, se căsătorise cu domnișoara Marieta Barbu - fiica cea mare a onorabilului profesor Ion Barbu) a susținut examenul de admitere la Conservatorul „Ciprian Porumbescu” din București, pe care l-a absolvit, în anul 1955, cu rezultate remarcabile.

De la terminarea Conservatorului și până la trecerea sa în eternitate, prof. univ. dr. Petre Brâncuși a trăit o viață densă, cum rar se întâlnește, a desfășurat o activitate prodigioasă, materializată în rezultate de excepție. El a fost pe rând critic și redactor muzical al publicațiilor „Muzica”, „Contemporanul”, „Scânteia”, „Cultura poporului”, „Îndrumătorul cultural”, „Editura didactică și pedagogică” (1951-1959); director al Editurii Muzicale a Uniunii Compozitorilor și Muzicologilor (1959-1962), în aceeași perioadă distingându-se ca preparator, asistent, lector, conferențiar și apoi, din 1976, ca profesor în cadrul Conservatorului; director al Direcției Muzicale a Radioteleviziunii Române (1968-1972); rector al Conservatorului „Ciprian Porumbescu” din București (1972-1981); președinte al Uniunii Compozitorilor și Muzicologilor (1977-1982) și director general al Operei Române din București (1981 - până în martie 1989). Între anii 1975-1980 a fost deputat al Marii Adunări Naționale și membru atunci, și mai târziu al mai multor organisme naționale și internaționale de specialitate. În anul 1974, a devenit doctor în muzicologie, elaborând și susținând în mod

strălucit lucrarea (care a fost ulterior tipărită) cu teza: „Semnificații actuale ale operei lui George Breazu”.

Și-a adus o contribuție fără egal la dezvoltarea muzicologiei românești, fiind un mare cercetător și creator în domeniu. Astfel, pe lângă numeroasele articole și referate de specialitate, prof. univ. dr. Petre Brâncuși a scris și a dat luminii tiparului cărțile: „Noțiuni elementare de Teoria muzicii” 1958, reeditată în anii 1960, 1961, 1964; „Muzica în România după 23 august 1944” (în colaborare cu N. Călinoiu), 1964, distinsă cu premiul Academiei Române; „Curs de istoria muzicii românești”, vol. I, II și III (în colaborare cu O. L. Cosma și Grigore Constantinescu), 1968; „Istoria muzicii românești”, compendiu, 1969, distinsă cu premiul Uniunii Compozitorilor; „Muzica în România Socialistă” (în colaborare cu N. Călinoiu), 1973 și „George Breazu și istoria nescrisă a muzicii românești”, 1976, ambele distinse cu premiul Uniunii Compozitorilor; „Muzica românească și marile ei primeniri”, vol. I, 1978 - premiul Uniunii Compozitorilor și vol. II, 1980; „Monumente ale Culturii muzicale românești”, vol. I și II rămase netipărite; „Paradigme spiritual-muzicale” (parțial publicate în ziarul „Gorjeanul”), manuscris, precum și mai multe piese coral-instrumentale. Pentru meritele sale a fost distins cu mai multe ordine, a fost ales membru corespondent al Academiei Tiberina din Roma (1983), a fost înscris în paginile prestigiosului „Le Grand Larousse”. Prof. univ. dr. Petre Brâncuși s-a remarcat prin muncă titanică, cinste, seriozitate și loialitate. Numai astfel se poate explica faptul că el, un fiu de țărani din Brădicenii Gorjului, a ajuns, la un moment dat, să conducă trei instituții centrale muzicale: Conservatorul, Uniunea Compozitorilor și Opera Română, instituții în care lucrau foști profesori, studenți și colegi de-ai săi, artiști etc.

Era un model în ceea ce privește mobilizarea colaboratorilor, acordându-le locul și cinstea cuvenite, cerându-le, în același timp, maximum din ce se putea da, stimulându-i prin exemplul personal de punctualitate, de disciplină, de ordine în activitate, de lucru în echipă. Punea un mare accent pe instruirea temeinică, era pretențios (exigent) și totodată ocrotitor cu cei cu care lucra. A ajutat cât a putut fără să fi nedreptățit cu bună știință pe cineva sau să facă rău cuiva.

Era un bărbat frumos, care te cucerea prin amabilitate, ținută elegantă, puterea de convingere și vocabularul elevat folosit în dialogul cu interlocutorii săi. A fost un erudit, unul din oamenii care se întâlnesc rar în viață, un model pentru semenii săi, un adevărat fenomen.

Sunt numeroși oameni de cultură și nu numai, din municipiul nostru, care-și amintesc de atitudinea plină de solicitudine, de sprijinul și colaborarea pe care le-au avut, pentru rezolvarea unor probleme, din partea ilustrului nostru județean.

Prof. univ. dr. Petre Brâncuși, împreună cu distinsa sa soție, doamna Marieta, au crescut și au educat cu demnitate pe cei doi fii: Cristian - astăzi compozitor, dirijor la Radiodifuziunea Română și profesor la Universitatea Națională de Muzică București - și Valentin, profesor de educație fizică, manager la baza de agrement a Hotelului „București”.

Profesorul Petre Brâncuși a părăsit această lume prea devreme, moartea l-a răpus chiar la masa de lucru, în februarie 1995, și își doarme somnul de veci în cimitirul Șișești-Vădeni, Târgu-Jiu.

Considerăm potrivit să supunem atenției autorităților abilitate propunerea ca una din străzile municipiului Târgu-Jiu (eventual strada Lainici, unde, la nr. 2 se află casa în care a locuit și a creat) să-i poarte numele și să i se acorde post-mortem titlul de cetățean de onoare al municipiului Târgu-Jiu, iar Direcția Județeană de Cultură să organizeze sistematic manifestări dedicate vieții, activității și operei acestei mari personalități a culturii gorjene și a întregii țări.

Membrii familiei în Sala personalităților gorjene de la Muzeul Județean „Alexandru Ștefulescu” (de la stânga la dreapta): Cristian Brâncuși, fiul cel mare, Marieta Brâncuși - soția muzicologului Petre Brâncuși, Jeni Butaru - sora Marietei, Emanoil Barbu - fratele Marietei.

Placa comemorativă instalată pe zidul casei în care a trăit și creat prof. univ. dr. muzicolog Petre Brâncuși, în perioada 1950-1995 (2 iunie 2003)

Membrii familiei după terminarea lucrărilor simpozionului

Tăblița ce a fost aplicată pe peretele sălii de la Liceul de Muzică și Arte Plastice „Constantin Brăiloiu”, ce a primit numele prof. univ. dr. muzicolog Petre Brâncuși (2 iunie 2003)